

מ"ת 1645/12/23 - מדינת ישראל נגד אחמד שלודי (עציר)

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

מ"ת 1645-12-23 מדינת ישראל נ' שלודי(עציר)
תיק חיצוני: 539405/2023

בפני כב' השופט הבכיר, אלון אופיר
המבקשת מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד דנה נעים
נגד אחמד שלודי (עציר) ע"י ב"כ עו"ד אבי בנבנישתי
משיבים

החלטה

רקע כללי -

בפני בקשה של המדינה להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו.

המשיב נעצר לאחר שנהג לכאורה רכב בעודו תחת פסילה פעילה של רישיון נהיגתו אשר הותלה עליו לתקופה של 10 שנים וזאת לאחר שגרם בתאונה קטלנית למותם של שני בני אדם ופצע קשה שלישי.

באותה הפרשה נגזרו על המשיב 12 חודשי מאסר בפועל (גזר דין מיום 18.7.18) וביום 31.5.20 הוא השתחרר ממאסרו.

לאחר שנהג לכאורה בעודו פסול לנהיגה, מסר המשיב לשוטרים שעיכבו אותו לבדיקה תעודה מזהה של אחיו, והזדהה בפניהם כאחיו.

רק לאחר זיהוי ביומטרי בתחנת המשטרה, התברר כי המדובר במשיב המתחזה לאחיו.

המשיב נעצר ובקשה לעצור אותו עד לתום ההליכים הוגשה בעניינו.

טיעוני הצדדים בתמצית -

לאחר שב"כ המשיב הסכים לקיומן של ראיות לכאורה, מיקדו הצדדים טיעוניהם בשאלת מסוכנותו של המשיב:

ב"כ המדינה חזרה בדיון על עמדתה בכתב ולפיה המדובר באדם מסוכן לציבור שכבר גרם למותם של שני בני אדם בתאונה לצד פציעתו הקשה של אדם שלישי.

אף שריצה מאסר ארוך בפועל כתוצאה מגרימת המוות בתאונה קשה, ואף שנפסל ל-10 שנים, בכל זאת נהג בזמן הפסילה ואף הגדיל לעשות כאשר התחזה כאדם אחר.

מסוכנותו של המשיב, אינה מצדיקה כל חלופת מעצר לשיטת המדינה, שכן אין כל יכולת לתת במשיב זה אמון בסיסי כי יכבד חלופה כזו או אחרת ובכלל זה המשך מעצר באיזוק.

המדינה ביקשה לקבל את עמדתה גם ללא כל תסקיר מעצר בשל היעדר האמון במשיב.

את עמדתה תמכה המדינה בפסיקה, ולגביה ביקש וקיבל ב"כ המשיב אורכה של יום למתן תגובה.

ב"כ המשיב טען כי ההלכה בעבירות תעבורה מורה כי מעצר הוא החריג ולא הכלל, לכן מוצדק שבית המשפט יבחן חלופות מעצר וימנע מקבלת בקשת המדינה להורות על מעצר המשיב עד לתום ההליכים מאחורי סורג ובריה.

מאחר והמדובר באירוע ראשון של נהיגה בזמן פסילה, הרי שלא צפוי המשיב כלל לענישה הכוללת מאסר בפועל אם וכאשר יורשע, מה שמלמד כי אין כל היגיון או הצדקה להורות על מעצרו מאחורי סורג ובריה בשלב זה.

עוד נטען, כי המשיב כיבד את החלטת הפסילה שהוטלה עליו תקופה ארוכה, ו"מעידה" יחידה זו אינה מצדיקה את השארתו במעצר.

לשיטת ההגנה מעצר בית בפיקוח ערבים נורמטיביים עם אפשרות יציאה לעבודה, די בה כדי לאיין את מסוכנותו הספציפית של המשיב.

עוד ביקש ב"כ המשיב לאבחן את הפסיקה לה הפנתה המדינה, ובטיעון ארוך ומפורט שתועד בפרוטוקול המדבר בעד עצמו, ביקש כי בית המשפט יאבחן בין המקרים שהציגה המדינה למקרה הנדון בו למעט התאונה הקטלנית לה גרם המשיב, אין לחובתו עבר תעבורתי מכביד ולכן לא נשקפת ממנו כל מסוכנות חריגה.

דיון והכרעה בבקשה -

בש"פ 2173/12 אל גניני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 8 (22.3.2012); בש"פ 2974/15 אשכנזי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 12 (20.5.2015). נוסף לכך, כלל הוא כי לבית המשפט שמור שיקול הדעת האם להורות על הזמנת תסקיר מעצר (ראו: בש"פ 27/15 יונס נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 10 (15.1.2015)). כן נקבע כי הזמנת תסקיר מעצר מתאימה, ככלל, למקרים שבהם "לא ברור אם חלופת מעצר תסכון או שבית המשפט מתקשה לעמוד על קנקנה של החלופה הקונקרטי" (ראו: עניין יונס, בפסקה 9), ונדמה כי הדברים יפים לענייננו, זאת, בין היתר, לנוכח עברו התעבורתי המכביד של המבקש, אשר נצבר לו חרף גילו הצעיר, וכן לאור התנהגותו המסכנת חיי אדם, עת המשיך לנהוג בזמן פסילה ובמהירות מופרזת. "

בעמ"ת 16396-01-16 דגמש נגד מדינת ישראל קבע בית המשפט המחוזי בבאר-שבע (כבוד השופט אינפלד) את הדברים הבאים:

" הסנגור הצביע על כך שההרשעות הפליליות הן בעיקרן ישנות, והאחרונות הן משנת 2008, ועיקרן משנת 2006. על כך השיב התובע בצדק כי דווקא בתחום הנהיגה בפסילה ישנן הרשעות חדשות יותר, ובין השאר הוטל על העורר עונש מאסר בפועל בן 13 חודש וזאת אך לפני 3 שנים, בסוף שנת 2012. זאת, מעבר למאסר קודם שרוצה בעבודות שירות בגין נהיגה בזמן פסילה, מס' חודשים קודם לכן.

בהתחשב במכלול הנסיבות, מקובלת עליי עמדת המדינה שאין מדובר במי שניתן לתת בו את האמון הבסיסי ביותר הנדרש על מנת לבחון חלופת מעצר. יתרה מזו, גם המעצר בתנאי איזוק אלקטרוני דורש מידה מינימלית של אמון, אך כאשר מדובר במי שהפר פעם אחר פעם את הוראות ביהמ"ש, הרי שלא ניתן לתת בו את אותה מידת אמון מינימלית. "

מאחר וכאשר בקשה מסוג זה עוסקת בעבירות תעבורה שביצע לכאורה משיב, הרי ככל שעברו התעבורתי של משיב נתון יהיה חמור יותר, כך יוגדר משיב נתון מסוכן יותר לציבור, והיכולת של בית המשפט לתת בו אמון בסיסי תהיה קטנה יותר.

ומן הכלל אל הפרט -

ב"כ המשיב טען כי אין כל בסיס להנחה כי גם אם יורשע משיב זה, ייגזר עליו מאסר בפועל, שכן המדובר לכל היותר בנהיגה ראשונה של המשיב בזמן פסילה, וביחס לעבירה מסוג זה (גם כאשר בעברו גרימת תאונה קטלנית) אין זה סביר כי ייגזר עליו מאסר בפועל, מה שלא מצדיק את מעצרו הנוכחי מאחורי סורג ובריח.

שתי הערות קצרות לי ביחס לטיעונו של ב"כ המשיב בעניין זה:

ראשית, שאלת הרשעתו העתידית של משיב זה או זיכויו אם וכאשר יתנהל תיקו העיקרי, אינם חלק ממערך השיקולים של מותב זה אשר מחויב לבחון את שאלת מסוכנותו של המשיב (ושאלת היכולת לאיין מסוכנות זו בחלופה) לאחר שב"כ המשיב הסכים לקיומן של ראיות לכאורה כנגדו.

שנית, גם עובדתית לא צודק ב"כ המשיב בטיעונו לפיו הסיכוי למאסר בנסיבות נמוך, ולדוגמה אביא את **עפ"ת 27407-07-18 (מחוזי מרכז) נסים כהן נגד מדינת ישראל** שם אישר בית המשפט המחוזי מאסר בפועל של 12 חודשים כעונש ראוי למי שנהג **לראשונה** בזמן פסילה לאחר שגרם למותו של אדם בתאונה קטלנית, כך שאין בסיס משפטי איתן לטענה שהעלה הסנגור גם אם הייתה לה רלוונטיות להליך זה, וכאמור לעיל, אין לה.

ביחס למסוכנותו של המשיב, הרי ששאלה זו נגזרת מהתנהגות המשיב באירוע הנתון שבפני ומעברו התעבורתי והפלילי שהציגה המדינה.

במהלך האירוע המתואר בכתב האישום, נתפס המשיב כאשר הוא נוהג רכב בשעת בקר על כביש 90 זאת כאשר הוא נתון תחת פסילה פעילה שהוטלה עליו **בנוכחותו** בבית המשפט לתקופה של 10 שנים, לאחר שהורשע בגרימת מוות בתאונה של שני בני אדם ולפציעתו הקשה של שלישי.

המשיב לא הסתפק בנהיגה ברכב בניגוד לפסק דינו של בית המשפט, הוא התחזה בפני השוטרים כאחיו, והציג עצמו כאדם אחר עם תעודה של אחיו התאום מתוך כוונה להתחזות כאדם אחר.

רק לאחר שעוכב לתחנת משטרה ובוצע זיהוי ביומטרי (לפי טביעת אצבע) התברר כי המדובר במשיב שרישיונו פסול בשל גרימת תאונה קטלנית וכי רישיון נהיגתו פקע בנוסף בשנת 2018.

מעבר למסוכנות הרבה שיש מעצם ההחלטה לנהוג רכב כאשר בית המשפט קבע בעקבות תאונה קטלנית כי פעולה זו אסורה בתכלית האיסור על המבקש, ניכר מהתנהגותו הלכאורית בפרשה זו, כי הוא מנסה להונות את רשויות החוק, ואגב התחזות לאדם אחר הוא מנסה לעקוף את החלטת בית המשפט שאסרה את נהיגתו.

המדובר בהתנהגות שבפני עצמה לא מאפשרת מתן אמון במשיב, שכן במנותק מבחינת עברו התעבורתי והפלילי, התנהגותו הלכאורית במקרה זה - הפרת החלטה על פסילתו מנהיגה, וניסיון התחזות כאדם אחר - מצביעות יחד על חוסר יכולת לתת אמון בסיסי במשיב כי יכבד החלטה כזו או אחרת של חלופה, ובכלל זה המשך מעצר באיזוק (כפי שקבע כב' השופט אינפלד בפרשת דגמש לעיל).

אם לא די בהתנהגותו של המשיב בפרשה זו המעידה על חוסר יכולת לתת בו אמון, הרי שמסוכנותו הקיצונית של המשיב נלמדת גם מעברו התעבורתי הכולל גרימת תאונה קטלנית והרשעתו בפרשה זו רק בשנת 2018.

בעקבות אותה תאונה מחרידה בה מצאו את מותם שני בני אדם ושלישי נפצע קשה, ריצה המשיב שנה של מאסר בפועל, ושנת מאסר מותנה נגזרה עליו לצד 10 שנות פסילה בפועל.

החלטת המשיב לנהוג לכאורה רכב לאחר שביצע עבירת תעבורה כה חמורה בה איבדו שני בני אדם את חייהם, מציבה אותו ברף מסוכנות קיצוני, ולצד היעדר היכולת לתת בו אמון בסיסי, אין אני רואה כיצד חלופת המעצר המוצעת על ידי ההגנה או כל חלופה אחרת, יכולה לאיין מסוכנות כה גבוהה.

אציין בשולי עמדתי לעיל, כי לחובת המשיב גם תיק מב"ד מיום 21.2.22 בגין עבירות איומים ותקיפה הגורמת חבלות של

ממש, אך מאחר ותיק זה לא הוגש לעיוני, לא אתן משקל ממשי לעובדה זו שצוינה בבקשת המדינה.

בחנתי היטב את הפסיקה הרבה לה הפנה ב"כ המשיב מול הפסיקה שהציגה המדינה.

לא מצאתי בפסיקה שהגיש ב"כ המשיב שילוב נסיבות של נהיגה בזמן פסילה לאחר תאונה קטלנית עם שני הרוגים (ופצוע קשה נוסף) **כאשר הנהג בפסילה לכאורה מתחזה כאדם אחר ומנסה לחמוק כך מהליכי שפיטה בעזרת מצח לאחר שנקבע כי נאסרה עליו נהיגה למשך 10 שנים.**

אני סבור כי מדובר במקרה קיצוני של מסוכנות חריגה, ולא ניתן לתת במשיב זה, לאור התנהגותו הכוללת ניסיון התחזות, כל אמון בסיסי כי יכבד החלטות נוספות של בית המשפט.

בהחלטה של בית משפט העליון בבש"פ 3447/23 מיום 11.05.23 נקבע: **"אם סבור בית המשפט שיהיה תוכן התסקיר אשר יהיה - לא יהיה מקום להורות על שחרור לחלופת מעצר או אף על מעצר במתכונת של פיקוח אלקטרוני, אכן אין טעם בהפניית העורר לתסקיר כזה."**

מאחר והסיטואציה שבפני מתאימה וזהה לקביעת בית המשפט העליון לעיל, אין אני מוצא כל טעם בהפניית המשיב לקבלת תסקיר מעצר.

אני מורה על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו בתיק העיקרי הצמוד לבקשה זו.

ניתנה היום, י"ב טבת תשפ"ד, 24 דצמבר 2023, בהעדר הצדדים.